

ГЛАСНИК**ЦРКВЕНИ, ШКОЛСКИ И ДРУШТВЕНИ ЛИСТ.**Издаје : Управа
срп. Епархије
ТемишварскеИзлази 1. сваког месеца. Уредништво
и Администрација у Тимишоара-Сетате,
Piața Unirii Nr. 2. Телефон бр. 523.
(Рукописи се не враћају.)Уређује :
Слоб. Костић
Епарх. бележ-
ник.**Садржај :****СЛУЖБЕНИ ДЕО :**

- I. Епископ *Георгије* : Посланица о Божићу 1928.
- II. Упутство за вођење рачуна.
- III. Извештај о раду седнице Епарх. Админ. Одбора 18. IX. 1. X. 1928.
- IV. К. 666/387. из 1928. одсуства са парохије.
- V. А. 506/зап. из 1928. поднашање завршних рачуна.

НЕСЛУЖБЕНИ ДЕО :

- VI. Освећење нових звона у Парцу.
- VII. Нова звона у Кетфељу.
- VIII. Прилози за набавку звона у Торњи.

Г Л А С Н И К

ЦРКВЕНИ, ШКОЛСКИ И ДРУШТВЕНИ ЛИСТ.

Службени део.

Г Е О Р Г И Ј Е,

по Божијој милости Српски православни Епископ Темишварски, Великокикиндски, Великобечкеречки и Арадско-Великосенмиклушки и т. д.

својој браћи у Хрисѣу Спасиѣљу и својој деци у вери, драгоме свешћенству и миломе народу древне и Богом шћићене Српске Епархије Темишварске,

у хришћанској љубави шаље од најмилосћивијег Оца Небеснога измољени благослов, а од себе архијерејски поздрав и хришћански у духу целив.

Божић наш лепи и мили и ове године нам разведрава и загрева душу, и уздиже нас у чисто поднебље невине детињске радости и блаженог расположења хришћанскога духа љубави и милосрђа. Кроз свету тишину Божића, као анђели по земљи да ходе, и да објављују свету „мир и добру вољу“, осећамо како се у душама нашим шири Царство Божије царство мира и љубави. Преживљујемо у духу Божић више него ма који други празник у години, и осећамо да се са Христом и ми на ново рађамо „као синови Божји вером Исуса Хрисѣа“ (Гал. 3., 26.) који се по еванђелској речи рађају не „од крви ни од воље шћелесне . . . него од Бога“ (Јов. 1., 13.). Рођење Христа Спаситеља о Божићу значи у суштини и рођење наше. Са Христом Исусом Сином Божјим родио се у свету и нови човек који по речима апостолским: „већ није роб него син, а ако је син и наследник је Божји кроз Исуса Хрисѣа“ (Гал. 4., 7.). Нови, прави и срећни живот вечнога Царства Божјег и овога и онога света за овога, духовнога и душевнога човека доноси нам Господ наш са еванђељем вечнога Царства Божјег.

Векови потврђују да са рођењем Исуса Христа прослављамо и рођење новог човека, новог света и новог живота . . .

Љубазна у Господу Браћо и Децо Наша !

Десет година је већ протекло после страшнога светскога рата. Сада већ са свим јасно осећамо да се после тога рата много што шта у животу свега света изменило, и да се човечанство опет нашло на једној великој скретници, пред једним судбоносним раскршћем живота. Једно поколење најједрије снаге од нас је насилно отргнуто, и остављени су нам големи губици не само у животу и радној снази, него и у души и у срцу који као љуте ране тиште још једнако. На супрот разорним стихијама рата појавио се с друге стране, силнији но икада, нагон за животом са тежњама да се невоље рата што пре преболе, и живот постави на сигурне основе правога и истинскога живота.

Услед силнога потреса од светскога рата једни се буде из заноса обичнога живота, и на теретима рата необично прекаљени, траже праве вредности за живот, на изворима вере и духовнога живота. Други, занесени још једнако чулним животом, не могу да се дигну до пространих видика духовнога живота, него се зарањају све дубље у чулни живот не водећи много рачуна да ли је такав живот истински живот или је само његова спољашна и варљива слика. И једни и други се слажу у томе да је највеће добро прави живот, али се не слажу у томе којим путем треба поћи, да се дође до правога живота.

Љубазна Браћо и Децо Нашо! На свету најлепша и најмилија је реч живот. Свако при здравој свести воли живот. Не само човек него и трава у пољу и цвет у врту и тица у лугу па и она мушица која живи свега један дан воли живот и радује се животу. Волети живот то је природна појава и природни закон.

И то највеће добро наше, живот наш, може да нам загорча смрт, пре него што се она и појави. Смрт брзо корача, и све коси редом и преко реда. Сви знамо да ће једнога дана смрт да покоси и нас. Да смо на смрт осуђени сви то осећамо. Зато се увек постављало питање: Има ли поред смрти у опште правога живота, или је живот бесмислена

игра? Векови су тако пролазили и човек је губио веру у живот, и све више веровао да нема правога живота, него да је по речима Проповедниковим, „*све ш̄ио бива под сунцем... ш̄аш̄ина и мука за дӯу*“ (Проп. 1., 14.), а сав живот да је „*ш̄аш̄ина над ш̄аш̄анама*“ (Проп. 1., 2.), Стари свет је почео да сумња у живот који нестаје. Живот који нестаје и није прави живот него тихо умирање. Прави живот може бити само живот вечни.

Љубазна Браћо и Децо!

На великој раскрсници живота, после светскога рата измењени живот управља на нас поново питање: Где ћемо да нађемо прави и вечни живот? На то питање одговоримо данас боље но икада, када о Божићу осетимо да у нама струји анђеоско расположење једнога вишега света и поретка у којем наслућујемо прави живот вечнога блаженства.

Господ и Спаситељ наш којег рођење данас славимо, увео нас је у наследство Царства Божјега, где влада прави и вечни живот. Тајанствени прелаз из живота привременога и привиднога у живот вечни и стварни изражен је на човечјем језику овим речима Спаситеља нашега: „*Ово је живо̄и вечни да познају ш̄ебе јединога истинӣнога Бога и кога си послао Исуса Хрис̄а*“ (Јов. 17., 3.). Живот вечни значи дакле у суштини познати јединога и истинитога Бога. Или другим речима, ко познаје Бога и верује у Бога, живи вечним животом. Прави и вечни живот не налази се у варљивим сликама живота него је иза тога сакривен од наших очију. На овом свету он се не открива очима него само срцу, као што се и Бог може само срцем познати и осетити. Већ на овом свету може да се живи животом вечним. Живот сједињен и сроден с Богом, бескрајан је у развјатку и у надама. Он отвара нова, бескрајна поднебља духовнога живота. То је живот вечите одговорности и вечите вредности, вечне славе и непропадљивих блага. То је живот хришћанске љубави која не престаје и која прелази и после нас из душе у душу. „*Ми знамо*“ по речима апостолским „*да пређосмо из смр̄и у живо̄и, јер љубимо браћу, јер ко не љуби браћу, ос̄аје у смр̄и*“ (1. Јов. 3., 14.). Живот са Вечним Богом и свемиром сједињени, не може бити друго него живот вечни.

Само живот са Богом сродњени то је и живот прави и истинити. Таки живот није ропски, везан и ограничен, него живот слободан и потпун. Грехе који терете и окивају и тело и душу, вера у Бога одбацује. Отрове страсти који опијају и умртвљују живот вера у Бога уништује.

Само живот са Богом сједињени то је и живот праве среће и бескрајног блаженства. Ако носимо у срцу Бога, све је на свету наше, све нас задивљава и усрећава. То је живот неисказаних узвишених осећаја и рајскога блаженства. Побожан човек не зна за несрећу. У болести он се препорађа, у жалости он се посвећује, у сиромаштву он се богати, у гоњењу он се челичи, у мукама он све савлађује.

Сваки је човек способан да живи животом вечним. До њега стоји да ли ће живети или ће нестати. Способности човекове су недогледне и бескрајне. Све способности свих ранијих поколења носи у себи данашњи човек. То је неизмерно богато наследство које се множи бескрајно. Човек је победио природу, савладао ваздух, подчинио себи море и покорио муњу. Једно поколење не може ни да слути шта му носи друго поколење. И тога победника човека носи у себи данашњи човек. Тога непобедљивога и бесмртнога човека треба зато у себи оживити и развијати. Све што убија у нама стваралачку силу живота треба одбацити. „Јер је“ по речима светога апостола, „плаша за грех смрт, а дар Божји је живој вечни у Христџу Исусу Господу нашем“ (Рим. 6., 23.).

Као стару хаљину треба човека смртног са себе збацити и обући се у новог човека, бесмртнога и непобедљивога. „Јер“ по речима светог апостола „који сеје у тело своје од тела ће пожнеиши погнбао, а који сеје у душу, од душе ће пожнеиши живој вечни“ (Гал. 6., 8.).

Царство Божје бесмртнога и блаженога живота освојићемо по томе само силом вере и моралном снагом коју вера даје. До те силе и снаге све стоји. Ни памет ни снага тела ни лепота ни богатство ни част ни власт не ће нас спасти, ако немамо вере и моралне снаге. Јер овако говори Господ на уста пророчка: „Праведник ће од вере своје жив биши“ (Авак. 2., 4.).

И овако нас учи и глас пророка: „Сведочим Вам данас небом и земљом да сам сшавио пред вас живој и смрт,“

благослов и проклејсѣво, за што изабери живоїи, да будеш жив ии и семе швоје“ (5. Мојсија, 30., 19.).

Ако се дакле одричемо Бога, одричемо се и живота.

Ако губимо веру у Бога, губимо и праву срећу.

Без Бога смо немоћни а са Богом свемоћни.

Без Бога смо код очију слепи а са Богом видовити.

Без Бога смо гладни и жедни истине и правде, а са Богом смо нахрањени хлебом живота (Јов. 6., 48.).

Без Бога лутамо, спотичемо се и тонемо, а са Богом се дижемо високо и летимо.

Без Бога нема ни праве слободе. Хиљаде тирана видљивих и невидљивих на нас ће ударити, и покориће нам прво душе а после и тело, ако вере немамо.

Ни јединства не ћемо имати, ако нас невера у Бога стане разједати.

Без Бога не вреди живети ни једнога часа.

Без Бога се сав живот руши и распада.

Љубазни наши! Божићна радост нека нас просвети и освежи, па да нам се у очишћеном срцу роди Спаситељ наш и са њиме и вера у Бога ради живота вечнога! Зато по речима светог апостола: „Боримо се у доброј борби вере, мучимо се за вечни живоїи на који смо и позвани. (1. Тим. 6., 12.). *Благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Хрисѣа који нас по великој милосѣи својој препороди за живу наду . . . за наследсѣво непропадљиво, које је сила Божја вером сачувала за спасење*“ (1. Петр. 1., 3—5.).

И овом приликом молимо вас, Љубазни Наши, да примите са љубављу овај Божићни поздрав наш уз који вам свесрдно поздрављамо и Нову Годину желећи вам у њој нове снаге, нових радости и изобиље нових добара видљивих и невидљивих, а исто тако и Свето Богојављеније и Светога нашега Саву шаљући вам од Господа измољени благослов.

Дано у Великој Кикинди пред Божић 1928. год.

Епископ и молитвеник ваш;

Георгије с. р.

А. 1154/през. ех. 1928.

Црквеним општинама.

Ради строгог придржавања, знања и равнања публикује се црквеним општинама поново следеће

УПУТСТВО

у погледу вођења рачуна за Српске православне црквене општине Епархије Темишварске.

§. 1.

Свака српска православна црквена општина дужна је водити рачуне који се односе на црквено, црквено-општинско, и школско имовно стање општине, као и на поједине фондације и закладе, које су истој на руковање поверене, те исте рачуне сваке године предложити епарх. админ. одбору на више прегледање и одобрење.

§. 2.

Како приходи, тако исто и расходи врше се на темељу прорачуна који се има сваке године, а најкашње до конца месеца новембра предидуће године (по происаном обрасцу поднети епарх. адм. одбору на одобрење; а, док исти општини не буду враћени, према предложеном предрачуну, у нади вишег одобрења, обављати примања и издавања.

§. 3.

Свака црквена општина има своју благајницу која се дели на три дела, и то: а) црквену благајницу; б) црквено-општинску благајницу и в) школску благајницу; према томе: дужна је свака општина водити и три рачуна, т. ј.: рачун црквене благајнице; рачун за црквено-општински иметак и рачун за школски иметак.

§. 4.

У црквени — односно туторски — рачун улазе само оне своте које се односе чисто на црквену потребу, те се вишак прихода не сме употребити на друге, осим чисто црквене цели.

§. 5.

Благајницом црквеном рукује, те према томе води и

составља рачуне црквени епитроп (тутор); дочим црквено-општинском благајником — благајник црквене општине; а школском благајником рукује, по школском одбору изабрати лице као школски благајник; али, свака је општина овлашћена, да према својим приликама може првome главnome епитропу (тутору) поверити и руковање са црквено-општинском, као и школском благајником, тим додатком, да ће у таквом случају тутор дужан бити водити засебно благајнички дневник и рачун црквени, засебно за црквено-општинску благајницу, а засебно за школску благајницу.

§. 6.

Епитропи (тутори) и благајници дужни су по прописаном обрасцу водити:

а) новчане дневнике (по прописаном обрасцу.

б) главне рачуне (по обрасцу); а нарочито настојавати, да поједине ставке оним редом буду уврштене као што су у предрачуну.

§. 7.

Новчани дневник дужне су рачуновође свака три месеца закључити, у сврху, да их месни црквени, односно месни школски одбор може прегледати.

§. 8.

Сви новчани дневници имају се јаким концем прошити, који ће се споља на корицама званичним печатом запечатити; стране се имају бројевима обележити, а споља по председнику и два одборника потврдити, колико исти страна има.

§. 9.

Код исплате пореза или општинског намета треба pazити да односне потврде два чиновника дотичног порезног звања потпишу.

Све рачуне исплаћује дотични благајник пошто исте председник видимовао буде. Изузимају се сталне плаће и остали стални издаци. Рачуни које није председник видимовао оспориће се.

Да буде мање признаница и трговачких рачуна, а и мање писарије, те и лакшег предгледа, треба, што је потребно, код трговаца на књигу узимати, и полгодишње рачун им

исплаћивати, а књигу трговачку приложити рачуну да се види шта је све набављено.

§. 10.

Најстрожије је забрањено привремене признанице примати или издавати.

Треба пазити да се на свима доказницама односна свота не само бројем него и словима напише и да се у истима каже: за чега се новац полаже односно у име чега и од кога се прима.

Ако се поштом коме новац отпрати, треба поштанску предатницу на пол табака прилепити и јасно означити коме, када и за чега је односна свота отправљена, а осим тога треба по могућности — а нарочито код већих свота — настојати, да се од дотичника и потврда о примљеном новцу добије.

Приликом подизања штедионичких улога или зајма, на менице или непокретнине, из новчаних завода, или улагања новца у исте, и исплате подигнутог зајма, има се набавити потврда о том од дотичног завода; а уз то ваља прикључити закључак скупштине или црквеног одбора.

§. 11.

Свако брисање по рачунима или доказницама забрањује се. Но, ако би се каква погрешка догодила, та се има само једним потезом пера превући, и поправка над њом уписати, али упитна погрешка не сме тако превучена бити, да се оно, што је написано било, не буде могло прочитати.

§. 12.

Месни црквени и месни школски одбор дужан је према II. В. §. 40. прев. кр. рескрипта свака три месеца — а према околностима и своје увиђавности и више пута — прегледати благајницу и рачуне.

То прегледавање обавља се на следећи начин:

Саберу се сви ступци благајничког дневника до дана прегледања, и то: како они за приход, исто тако и они за расход, те одбивши целокупну своту расхода од прихода, показаше се свота, која мора бити у благајници.

Епитропи (тутори) и благајници пребројаће за тим пред дотичним одбором садржину благајнице, која мора бити су-

гласна са оном коначном свотом која је по новчаном дневнику исказана.

Околност, да је, када и каквим успехом благајница прегледана, има се у новчаном дневнику означити.

§. 13.

Пронађе ли се приликом прегледавања у благајници какав мањак (дефицит), дужан је благајник исти мањак одмах надокнадити.

У колико би мањак премашио своту од 50 круна дужност ће бити одбора, који је прегледавање предузео, ту околност пријавити епархијском администр. одбору; а исто тако пријаву поднети и у том случају, ако је мањак мањи, али није надокнађен.

§. 14.

Епитропи (тутори) као и благајници дужни су према §. 6. водити новчане дневнике и рачуне, те су дужни новчане дневнике и главне рачуне концем сваке године коначно закључити, исте, заједно са прилозима, најкашње до 15. јануара следеће године, путем дотичног одбора поднети црквеној скупштини на прегледање.

§. 15.

Главне рачуне има црквена скупштина према II. Б. §. 23. слов. и) краљ. рескрипта прегледати; а тако прегледане рачуне најкашње до конца месеца марта следеће године поднети епарх. адм. одбору на више прегледање, и то: рачун има снабдевен бити клаузулом да је, и којим успехом у скупштини прегледан, за тим се имају рачуну приложити:

а) веродостојан извод из дотичног скупштинског записника;

б) новчани дневници;

в) у два примерка састављен главни рачун црквени, црквено-општински и школски, те сви на рачуне односећи се прилози.

§. 16.

Главном рачуну дужни су тутори и благајници приложити (према обрасцу), исказ целокупног активног и пасивног стања, тако, да би се могло тачно раз-

брати: коме, колко, у име чега је црква, општина и школа дужна; као и: колко, од када, којим постотком је ко дужан цркви, општини или школи, и, шта све поседује црква, општина и школа.

§. 17.

У оним општинама у којима сачињава доходак и храна у натури дужна је дотична општина и о тој храни основати и водити, према приложеном обрасцу бр. 5, дневник прихода и расхода, који се има сваке године прикључити рачуну.

§. 18.

За тачно и савесно руковање целокупним иметком одговорна је у смислу II. А. §. 9. кр. рескрипта црквена скупштина, а истој: председник са одборницима, туторима и богајницима.

§. 19.

Свака црквена општина дужна је, сваки, и најмањи евентуални приговор, стављен по којем одборнику или скупштинару, у записник уврстити дати, те при поднашању рачуна епарх. адм. одбору уз свој поднесак одмах дати на стављен приговор разјашњење — односно образложено оправдање своје.

§. 20.

Предрачуни имају се сваке године за себе — а главни рачуни за себе — посебним исвешћем поднети на ревизију.

§. 21.

Сви, на једну годину односећи се рачуни (црквени, црквено-општински и школски) имају се у једно те исто време — једним те истим извешћем — поднети епарх. адм. одбору на више прегледање.

§. 22.

Свака је општина дужна оне рачуне, које јој епарх. адм. одбор ради разјашњења врати, у року од најдуже 30 дана, иза примитка истих, са разјашњењем својим поново поднети на више прегледање.

§. 23.

За тачно и савесно извршење одредаба садржаних у §§. 19—22. одговоран је свагдашњи председник црквене општине.

§. 24.

Приликом протопрезвитерске визитације дужност ће бити протопрезвитера прегледати све рачуне а исто тако и шконтровање благајница.

§. 25.

Свака је општина дужна сваком изасланику епархијске власти, у колико исти захтевао буде, предочити све рачуне и дневнике са прилозима, те му отворити и благајницу црквено-општинску, да установи, да ли се слаже готовина са рачуном.

Извештај о раду Епарх. Управе.

Рад седнице Епархијског Административног Одбора од 18. септембра 1. окт. 1928. год.

Оверовљен је без примедбе записник од прошле седнице. Позвата је управа Ман. Св. Ђурђа да набави одлуку аграрне комисије, којом је додељена $\frac{1}{2}$ парох. сесије ц. о. у Кам. Св. Ђурђу. — Стављени су у архиву инвентари Ман. Бездина. — Публикована је одлука Вел. Упр. Савета закупницима зал. парох. сесије у Срп. Сенпетру, Ст. Молдави, Срп. Ченеју и Денти и достављени су им закупни уговори. — Издат је Обраду Малетићу у Срп. Ченеју закупни уговор за један део тамошње зал. парох. сесије. — Упућена је ц. о. у Варјашу да енергично настоји, да дође у посед зал. парох. сесије. — Позвата је ц. о. у Срп. Сенпетру да набави грунтовне изводе и поседовне листове свега свога иметка. — Позват је протојереј Александар Атанацковић да повремено поднесе извештај када буде која ц. о. добила земље од аграрне комисије. — Упућена је ц. о. у Торњи како треба да инструкује молбеницу за припомоћ из нар. цркв. фондова за лакше издржавање свештенике. — Извештена је Епарх. Конзисторија да цркв. општине у Тем.-Фабрици и Срп. Сенмартону још нису правилно организоване. — Умољено је поджуп. звање за убирање рестантног парох. јала у ц. о. Варјашу. — Узето је на знање да су затражени изкази од Вел. Упр. Савета убирање вероз. и митропол. приноса. — Узете су на знање издате окружнице у ствари уплате верозак. и митропол.

приноса Епарх. фонду и за финалисање цркв. општ. рачуна. — Одбијене су неке ц. о. које су молиле да им се опрости дуг за верозак, и митропол. као и за принос Епарх. фонду. — Издати су Љубомиру Голубу Епарх. рачуноревизору сви списи у с'вари претплате за Гласник на мишљење и предлог. — Умољен је ВУС. да уновчи обвезницу краљ. угар. државне ренте и све вредносне папире који се тамо евентуално налазе.

(Свршиће се.)

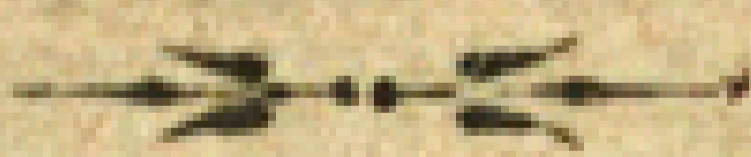
К. 666 387 ех. 1928.

Парохијском и Манастирском свештенству!

Позива се парохијско и Манастирско свештенство да се строго придржава постојећих наредба у ствари одсуствовања са парохије или из Манастира, парохијски свештеник без дозволе може одсутан бити 24 сахата са парохије, дозволу за одсуство од 1—8 дана подељује окружни протопрезвитер, дозволу за одсуство дуже од 8 дана подељује Епарх. Конзисторија. Молба за дозволу одсуства има бити снабдевена изјавом свештеника који ће замењивати. Пре примања писмене дозволе о одсуству несме се свештеник са парохије удаљити. По повратку са одсуства има се свештеник писмено јавити окр. протопрезвитеру. Манастирско свештенство без дозволе настојатеља не сме се ни један час из Манастира удаљити. О одсуству Ман. свештенства има настојатељ посебну књигу евиденције водити. Сваки преступ ове наредбе повлачи за собом дисциплинарну казну.

Из седнице Епарх. Конзисторије одржане у Темишвару, 15/28. IX. 1928.

Председништво.

А. 506/зап. из 1928.

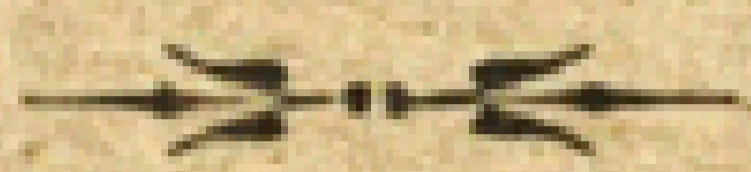
Црквеним општинама.

Позивају се све оне црквене општине, које своје рачуне до 31. XII. 1927. год. на финалисање нису поднеле, да их у року од 60 дана овом Одбору поднети не пропусте. У колико рачуни за 60 дана не буду поднесени изаслаће се у сваку

немарну општину по два члана овога Одбора, који ће на лицу места на трошак криваца средити и саставити и овоме Одбору на финалисање поднети.

Из седнице Епарх. Адм. Одбора одржане у Темишвару, 18. IX. 1. X. 1928.

Председништво.

Неслужбени део.

Освећење црквених звона у Парцу.

(Допуњује се Исказ изнесен у бр. 10. Гласника).

Поклонили су по 100 леја: Дињаш: Ж. Шаркези, Аца Стојанов, Миша Станков, Миша Петров, Сава Веселинов, Миша Симин, Павле Симин, Светозар Команов, Богдан Стојанов, Мита Петров, Јоца Бундевин, Миша Тодоров, Жива Жарков, Ђурица Марков, Ђура Тодоровић трговац, Велимир Недељков, Вељко Ђукић, Мита Стојанов, Сава Мартинов, Вељко Нецин, Милева Маркова, Пера Немет подбел., Светозар Васиљев кнез, Жива Стојанов, Кузман Марков, Марина Бундевина, Павле Петров трнов., Милош Петров, Ника Васиљев, Јова Лазић, Макса Стојанов предс., Ђока Николин, Светозар Лазић, Жива Петров, Ненад Петров трговац; По 60 леја: Паја Ђукић; по 50 леја: Орестије Живанов, Милева Живанов, Давид Јаковљев, Милан Јованов, Спасојко Стојанов, Сава Кекић, Коста Лолић, Љупко Лекин; по 40 леја: Драга Бребанов.

Ст. Молдава: По 100 леја: Жарко Перишић и Милорад Перишић.

Хвала О. Ник. Савићу тад. адм. парох. у Ст. Молдави, који се од замољене браће свештеника једини одазвао и скупно 2100 леја; исто тако и г. Шаркезију опћ. бележнику у Дињашу на уложеном труду око скупљања, и свесним и вредним дињашанима готовима увек на добро дело; хвала Префектури Тамишке жупаније као и срп. цркв. општинама у Темишвару-Фабрици и Тем.-Граду; г. Ники Поповићу и свима осталим дароватељима.

Нова звона у Кетфељу.

Поклон Младена и Стефаниде Фемића.

Врла старина наша Младен Фемић из Кетфеља са супругом Стефанидом поклонили су св. цркви кетфељској нова четири звона са новим козама за звоно од челика све у вредности од 300.000 леја.

Редак знак љубави и поштовања према светињи српској, редак знак љубави према својој браћи Србима из Кетфеља. Господ им је дао земаљског блага, па су то земаљско благо, верни слову Христовом, употребили на добро и украс св. Цркве, на набавку нова четири звона св. српској Цркви кетфељској.

Велики поклон св. Цркви изазвао је природно највећу радост код самих Кетфељчана. Једва су чекали да виде звона, да присуствују освећењу њиховом и да јавно захвале приложницима старини Младену Фемићу и супрузи Стефаниди. Њих је обрадовао двоструки поклон Фемића, јер је стари Микош поконио не само нова звона, него је оставио својој општини да уновчи стара звона и да приход од истих употреби на потребе црквене општине.

Освећење звона ја одређено било за 4. новембар 1928. године. Високопреосвећени Господин Епископ Дијецезан *Георгије* због седница Св. Синода, није могао на освећење доћи, али је за свећење делегирао проту *Слободана Косића* епарх. бележника у Темишвару и проту *Уроша Ковинчића* окр. проту арадског.

Приближавао се и дан освећења. Стари Фемић хтео је приликом освећења да покаже и висок степен своје националне свести, те је захтелео да кетфељчанима покаже још на ком пољу треба да раде, да се снаже и јачају. Замолио је певачко одељење друштва „Слоге“ из Темишвара да на освећењу песмом учествује, те да покаже Србима у Кетфељу да треба и они своје певачко друштво да оснују, те и на тај начин своје чланове јачају национално.

Освануо је и 4. новембар 1928. године.

Од раног јутра су кетфељчани наши журили св. храму да виде нова звона, да виде поклон старог Микоша, да прочитају натписе на њима.

Звона су била постављена пред звоником црквеним, украшена цвећем и пешкирима од народног српског платна толико, да су се једва могли прочитати натписи на њима. Натписи су следећи:

I. З в о н о :

Ово и остала три звона у славу Божију даровали су св. срп. цркви у Кетфељу *Младен (Микош) Фемић* и супруга му *Сшефанида* 1928.

За срећу, здравље, и за вечну успомену.
Назначење ми је да све мутне
Растерујем облаке злослутне.

II. З в о н о :

Звонићу ја и моја три друга,
За све верне до страшнога суда ;
Живе верне на молитву зваћу,
А покојне вечно спомињаћу.

Дар св. срп. цркви Кетфељској од *Младена (Микоша)* и *Сшефаниде Фемић* 1928.

III. З в о н о :

1928. год.

У славу Божију, за срећу, здравље и вечну успомену св. срп. Цркви у Кетфељу *Младен (Микош) Фемић* и супруга му *Сшефанида* рођ. *Сшојков*.

IV. З в о н о .

Поклон св. срп. цркви Кетфељској од *Младена (Микоша)* и *Сшефаниде Фемић*, 1928. год. за вечну успомену.

У десет сахати из јутра на два камиона стигла је и певачка дружина мешовити хор друштва „Слоге“ из Темишвара под вођством свога председника *Мише Живановић* трговца у Темишвару и коровође *Пере Косића*. По доласку певачке дружине одмах је започела и св. литургија.

Богослужили су прота *Слододан Косић* Темишвар, јереј *Милан Николић* месни свештеник, јереј *Косиша Мијаилов* Нађфала, јереј *Маринко Прокић* адм. парох. у Фенлаку, јмн. *Иларион Сујић* адм. парох. у Кнезу, ђакон темишварски *Сшеван Поповић*.

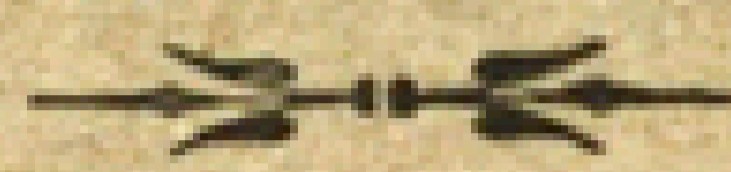
На хору је на јектенија одговарала певачка дружина „Слоге“ Свечане тренутке су преживели наши Кетфелчани. Умилна песма, прецизно извађање мешовитим хором „Слоге“ дубоко је све дирнуло. „Оче наш“ је изазвало сузе у очима присутних оних, који су умели да се уживе у лепу песму нашу црквену уметно извађану од вредних певача и пева-чица Слоге.

На причасном је говорио прота *Слободан Косић*. Приказао је живот приложника, њихову љубав према Српској

Цркви и Српском народу и захвалио им је у име Цркве на великом дару ; јер оно што су поклонили својим Кетфељчанима, поклонили су свима Србима и свој српској цркви у Румунији.

По причасном обављено је свечано освећење звона. На освећењу говорио је месни свештеник *Милан Николић* у име месне Цркве и месне црквене општине. Захвалио је Старом Микошу и Стефаниди на великом поклону.

(Настајће се).

Прилози за набавку звона у Торњи.

Штовани г. Уредниче !

Изволите примити добровољне прилоге ђака срп. вероиспов. осн. школе у Темишвару-Граду за набавку великог звона у Торњи.

Прилоге су дали следећи ученици-це :

Марко Марекић	40 леја
Милица Грубачки	10 "
Тима Огњанов	10 "
Добра Бугарски	15 "
Алекс. Петров	15 "
Стеван Попов	13 "
Никола Стојков	30 "
Владимир Веселинов	5 "
Михајло Трифунов	9 "
Стева Палинкаш	10 "
Небојша-Еке Костић	40 "
Олга Жакањ	5 "
Милан Видицки	20 "
Јова Деспотовић	13 "
Алекс. Спахић	45 "
Олга Васић	60 "
Бојана Ракић	10 "
уч. Вера Старасолска	50 "
Свега	400 леја

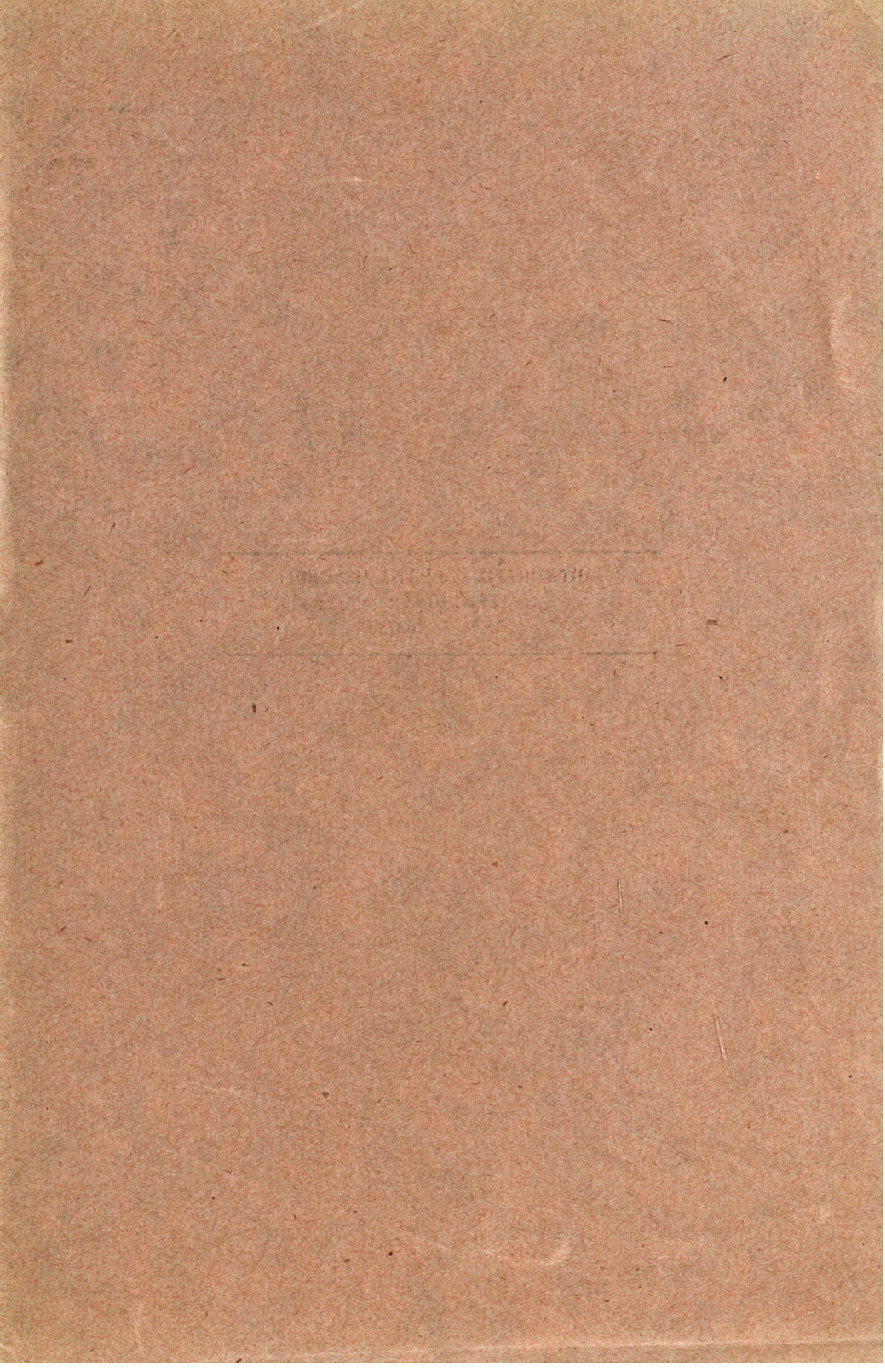
24. XI. 1928. г. Темишвар.

С поштовањем

Вера Старасолска

учитељица.

ШТАМПАРИЈА БРАЋА ЧЕНДЕШ
ТИМИШОАРА
1928. — 16273b